

Drimmer Luca, 8.b

Egy halloweeni éjszaka

Ma Halloween éjszakája van, így borzongva emlékezek vissza arra a napra, ami után teljesen másképp tekintetem az életemre. Jaj, ne haragudjatok, még be sem mutatkoztam. A nevem Theseus Black. Egy ősi varázslócsalád sarja vagyok. Igaz, hogy már rég kijártam a varázslóképzőt, de van egy történet, ami minden Halloweenkor eszembejut: én és a legjobb barátom aznap este menekültünk. De ne rohanjunk ennyire előre, kezdjük az elején.

Az iskola mellett, ahova jártam volt egy varázserdő, amit Tiltott Rengetegként is emlegettek. A nevéből már sejthetitek, hogy azért hívják így, mert egyetlen diák sem teheti be oda a lábát. De engem és a legjobb barátomat furdalata a kíváncsiság, hogy vajon mit rejt az erdő, ezért kitaláltunk, hogy Halloween estéjén a díszvacsora után elmegyünk és utána járunk a rejtélynek. Akkor még aligha sejtettük, hogy milyen veszélynek nézünk elébe. Vacsora után nem a hálókörletünk felé, hanem a Tiltott Rengeteg felé vettük az irányt. Az erdőhöz közeledve elkezdett fújni a szél és egy vészjóslóan károgó varjú hangját hallottuk, mintha ő is meg akarná akadályozni, hogy eljussunk az erdőhöz. Egyik sem riasztott vissza minket. Egyre közelebb és közelebb jutottunk a rengeteghez, míg végül megpillantottuk a misztikus ködbe burkolózott erdőt. Szó mi szó, nem volt túl bizalomgerjesztő látvány. Mindenhol sötétség honolt, csak a lámpásunk fénye világított a sötétben. Beléptünk az erdőbe. Egyre beljebb és beljebb haladtunk, már nem is tudtuk, hogy merre járunk. Csak mentük és mentünk. Olyan érzésünk volt, mintha mindig ugyanoda érnénk vissza. Egy idő után kezdtünk megijedni. Mi lesz, ha nem jutunk ki az erdőből és időtlen időig ott kell majd bolyongunk. Egyszer csak meghallottunk egy sziszegő hangot a hátunk mögött. Egy óriáskígyó volt az, ami azonnal üldözőbe vett minket. Lefegyverző átkokat küldtünk rá, de egyikünk sem találta el. Egy idő után felhagytunk az átkokkal és fejvesztve menekültünk, amerre csak láttunk. Úgy tűnt, hogy leráztuk a kígyót, de akkor egyszer csak sok vörös szempárral találtuk szembe magunkat. Vért farkasok voltak. Körbevettek minket és csak egy keskeny menekülő út volt, ezért elkezdtünk arrafelé futni. Mikor már nem láttunk egy vérfarkast sem a hátunk mögött, akkor egy domb tetején megálltunk. Valami megcsillant a fűben. Egy szakadt bakancs volt az. Mindketten egyszerre érintettük meg, hogy közelebről is szemügyre vegyük. Ekkor varázslat történt. A bakancs egy szempillantás alatt vissza repített minket a varázslóképzőbe. Rájöttünk, hogy egy zsupsz kulcs volt. Az egyetlen kiút a veszélyekkel teli erdőből.

A fáradtságtól kimerülve visszamentünk a hálókörletünkbe. Lefekvés előtt megbeszéltük, hogy a kalandunkról senki sem tudhat, az örökre a mi kis titkunk marad.